

Dolen

Ik heb nood
aan dolen.
Van straat naar
straat,
zwerven door de stad,
niet weten waarheen
je gaat.
Tijd verdoen met
leegte,
frisse wind door
haar en hoofd.
Hersenkronkels
die draaien
en malen van het
moeten,
verwaaien in de voortgang
van mijn voeten.

Of verdrinken
in dat
ene glaasje teveel.
De blik op de
verre einder van het café
temidden van het geroezemoes in
alle stilte en
verstilling
genieten van mijn
drukte gekneveld.
Beneveld en
vrij.

Maar tijd ontbreekt
mij en ik heb geen geld
voor reizen naar
verlaten oorden of
uitspattingen van islay en
single malt.

Wat valt
er dan nog te verdwalen?
Waar
nog adem halen?

Ongestoord
betekent maar één
woord: schrijven.
Alleen in dichten, gaat
mijn wereld open.
Alleen in verhalen, kan
ik eindeloos dwalen.

Pen en papier,
kom hier. Mijn koren op
mijn molen. Ik heb nood
aan dolen.

Eef Lanoye
8 november 2014